

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy – mając na względzie art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej [zwanej dalej „kartą”] w związku z art. 6 karty i art. 53 karty oraz w świetle art. 15 ust. 2 zdanie wprowadzające i lit. b) dyrektywy powrotowej⁽¹⁾, art. 9 ust. 3 dyrektywy w sprawie przyjmowania⁽²⁾ i art. 28 ust. 4 rozporządzenia dublińskiego⁽³⁾ – państwa członkowskie mogą ukształtować postępowanie sądowe, w ramach którego wnosi się środek odwoławczy od nałożonego przez organy władzy wobec cudzoziemca środka detencyjnego, w taki sposób, że sądowi zabronione zostanie dokonanie z urzędu badania i oceny wszystkich aspektów zgodności z prawem tego środka, a – w przypadku stwierdzenia z urzędu, że środek ten jest bezprawny – natychmiastowe zakończenie dalszego stosowania bezprawnego środka detencyjnego i nakazanie natychmiastowego zwolnienia cudzoziemca? Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej uzna, że takie uregulowanie krajowe jest niezgodne z prawem Unii, czy oznacza to również, że jeżeli cudzoziemiec wnosi do sądu o jego zwolnienie, to sąd ten jest w dalszym ciągu zobowiązany do aktywnego i dogłębnego zbadania i oceny wszelkich faktów i okoliczności istotnych dla kwestii zgodności z prawem środka detencyjnego?
- 2) Czy w świetle art. 24 ust. 2 karty w związku z art. 3 pkt 9 dyrektywy powrotowej, art. 21 dyrektywy w sprawie przyjmowania i art. 6 rozporządzenia dublińskiego odpowiedź na pytanie pierwsze byłaby inna, gdyby cudzoziemiec, wobec którego organy władzy zastosowały środek detencyjny, był małoletni?
- 3) Czy prawo do skutecznego środka prawnego przed sądem – zagwarantowane w art. 47 karty w związku z art. 6 karty i art. 53 karty oraz w świetle art. 15 ust. 2 zdanie wprowadzające i lit. b) dyrektywie powrotowej, art. 9 ust. 3 dyrektywy w sprawie przyjmowania i art. 28 ust. 4 rozporządzenia dublińskiego – oznacza, że w przypadku, gdy cudzoziemiec zwraca się do sądu o zniesienie wobec niego środka detencyjnego i zwolnienie go, sąd każdej instancji musi uzasadnić każde orzeczenie w przedmiocie takiego wniosku w sposób merytoryczny, jeżeli ten środek prawny jest w pozostałym zakresie ukształtowany w taki sposób, jak ma to miejsce w tym państwie członkowskim? Jeżeli Trybunał uzna, że krajowa praktyka prawna, w ramach której sąd drugiej, a zatem najwyższej instancji może poprzestać na wydaniu orzeczenia bez jakiegokolwiek merytorycznego uzasadnienia, jest niezgodna z prawem Unii w świetle tego, w jaki sposób ten środek prawny jest w pozostałym zakresie ukształtowany w tym państwie członkowskim, to czy oznacza to zatem, że takie uprawnienie sądu, który orzeka w drugiej, a zatem najwyższej instancji w sprawach azyłowych oraz w zwykłych sprawach cudzoziemców, również musi zostać uznane za niezgodne z prawem Unii biorąc pod uwagę szczególnie delikatną sytuację cudzoziemca, istotne znaczenie postępowań z zakresu spraw cudzoziemców oraz okoliczność, że postępowania te, w odróżnieniu od wszystkich innych postępowań administracyjnych, w zakresie ochrony prawnej przewidują tak samo ograniczone gwarancje proceduralne, jak postępowanie w przedmiocie środka detencyjnego? Czy w świetle art. 24 ust. 2 karty odpowiedź na te pytania byłaby inna, gdyby cudzoziemiec, który odwołuje się od orzeczenia z zakresu spraw cudzoziemców, był małoletni?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich, Dz.U. 2008, L 348, s. 98.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową, Dz.U. 2013, L 180, s. 96.

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, Dz.U. 2013, L 180, s. 31.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Ustavno sodišče Republike Slovenije (Słowenia) w dniu 28 stycznia 2021 r. – Banka Slovenije / Državni zbor Republike Slovenije

(Sprawa C-45/21)

(2021/C 128/25)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Ustavno sodišče Republike Slovenije

Strony w postępowaniu głównym

Strona występująca z wnioskiem: Banka Slovenije

Druga strona postępowania: Državni zbor Republike Slovenije

Pytania prejudycjalne

- a) Czy art. 123 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 21 Protokołu nr 4 należy interpretować w taki sposób, że zakazują one krajowemu bankowi centralnemu, będącemu członkiem Europejskiego Systemu Banków Centralnych, ponoszenia odpowiedzialności odszkodowawczej z własnych środków wobec byłych posiadaczy umorzonych instrumentów finansowych, które bank ten postanowił umorzyć w ramach wykonywania przyznanych mu na mocy prawa uprawnień do podejmowania środków nadzwyczajnych w interesie publicznym celem zapobiegania zagrożeniom dla stabilności systemu finansowego, w sytuacji, w której w ramach późniejszych postępowań sądowych okazuje się, że w ramach owego umorzenia instrumentów finansowych naruszona została zasada, zgodnie z którą żaden posiadacz instrumentu finansowego nie może znaleźć się, z powodu zastosowania środka nadzwyczajnego, w gorszej sytuacji niż ta, w jakiej znajdowałby się, gdyby środek ten nie wszedł w życie, podczas gdy, w takim kontekście, krajowy bank centralny ponosi odpowiedzialność: (1) za szkodę, którą można było przewidzieć na podstawie faktów i okoliczności zaistniałych w czasie podejmowania decyzji przez bank centralny i o których bank ten wiedział lub powinien był wiedzieć, oraz (2) za szkodę będącą konsekwencją zachowania osób, które działały w ramach wykonywania tych uprawnień przez bank centralny i w jego imieniu, a które jednak w tej sytuacji nie działały z należytą starannością wymaganą od specjalisty i osoby roztropnej, biorąc pod uwagę fakty i okoliczności, o jakich osoby te wiedziały lub powinny były wiedzieć zgodnie z otrzymanymi uprawnieniami?
- b) Czy art. 123 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 21 Protokołu nr 4 należy interpretować w taki sposób, że zakazują one, aby krajowy bank centralny, będący członkiem Europejskiego Systemu Banków Centralnych, wypłacał ze środków własnych specjalne rekompensaty pieniężne niektórym byłym posiadaczom umorzonych instrumentów finansowych (według kryterium stanu aktywów i pasywów) z tytułu umorzenia instrumentów, o czym tenże bank zdecydował w ramach wykonywania swoich uprawnień, przyznanych mu na mocy prawa, do podejmowania środków nadzwyczajnych w interesie publicznym celem zapobiegania zagrożeniom dla stabilności systemu finansowego, podczas gdy w takim kontekście, celem uzyskania uprawnienia do otrzymania rekompensaty wystarczy, aby instrument finansowy został umorzony, niezależnie od tego, czy została naruszona zasada, iż żaden posiadacz instrumentu finansowego nie powinien znaleźć się z powodu zastosowania środka nadzwyczajnego w gorszej sytuacji niż ta, w jakiej znajdowałby się, gdyby środek ten nie wszedł w życie?
- c) Czy art. 130 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 7 Protokołu nr 4 w sprawie Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego należy interpretować w taki sposób, że stanowią one przeszkodę dla zobowiązania krajowego banku centralnego do zapłaty odszkodowań za szkodę powstałą w wyniku wykonywania jego ustawowych uprawnień w takiej wysokości, która mogłaby osłabić zdolność rzeczowego banku do skutecznego wykonywania jego zadań? Czy w tym względzie dla stwierdzenia naruszenia zasady niezależności finansowej krajowego banku centralnego istotne są przesłanki prawne, przy wystąpieniu których dochodzi do obciążenia powyższą odpowiedzialnością?
- d) Czy art. 53–62 dyrektywy 2013/36/UE ⁽¹⁾ lub art. 44–52 dyrektywy 2006/48/WE ⁽²⁾, które chronią poufność informacji poufnych otrzymanych lub sporządzonych w ramach sprawowania nadzoru ostrożnościowego nad bankami, należy interpretować w ten sposób, że te dwie dyrektywy chronią również poufność informacji otrzymanych lub sporządzonych w ramach wdrażania środków, które miały na celu ratowanie banków celem zapewnienia stabilności systemu finansowego, w sytuacji, w której zagrożenia dla wypłacalności i płynności banków nie były możliwe do wyeliminowania zwykłymi środkami nadzoru ostrożnościowego, a jednak środki te uznano za środki naprawcze na mocy dyrektywy 2001/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie reorganizacji i likwidacji instytucji kredytowych (Dz.U. L 125 z 5.5.2001) ⁽³⁾?
- e) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie, o którym mowa w lit. d), czy art. 53–62 dyrektywy 2013/36/UE lub art. 44–52 dyrektywy 2006/48/WE w przedmiocie ochrony informacji poufnych otrzymanych lub sporządzonych w ramach sprawowania nadzoru ostrożnościowego należy interpretować w taki sposób, że do celów zapewnianej przez nie ochrony znaczenia nabiera późniejsza dyrektywa 2013/36/UE, nawet w przypadku informacji poufnych otrzymanych lub sporządzonych w okresie stosowania dyrektywy 2006/48/WE, o ile takie informacje zostały ujawnione w okresie stosowania dyrektywy 2013/36/UE?

- f) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie, o którym mowa w lit. d), czy art. 53 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy 2013/36/UE (i art. 44 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy 2006/48/WE, w zależności od odpowiedzi udzielonej na poprzednie pytanie) należy interpretować w ten sposób, że nie stanowią już informacji poufnych, do których zastosowanie ma obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej lub służbowej, informacje, którymi dysponuje krajowy bank centralny jako organ nadzoru i które zostały podane do wiadomości publicznej w określonym czasie po ich sporządzeniu, lub informacje, które mogłyby stanowić tajemnicę zawodową lub służbową, ale pochodzą sprzed pięciu lub więcej lat i w związku z tym, co do zasady, uznaje się je za informacje historyczne, które tym samym utraciły ich poufny charakter ze względu na upływ czasu? Czy w przypadku informacji historycznych sprzed pięciu lub więcej lat zachowanie statusu poufności zależy od tego, czy poufność może być uzasadniona innymi przyczynami niż sytuacja handlowa nadzorowanych banków lub innych przedsiębiorstw?
- g) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie, o którym mowa w lit. d), czy art. 53 ust. 1 akapit trzeci dyrektywy 2013/36/UE [i art. 44 ust. 1 akapit trzeci dyrektywy 2006/48/WE, w zależności od odpowiedzi udzielonej na pytanie, o którym mowa w pkt e)] należy interpretować w ten sposób, że zezwala on, aby poufne dokumenty niedotyczące osób trzecich, które próbowały ratować instytucję kredytową, o prawnej doniosłości dla celów wydania przez sąd orzeczenia w ramach cywilnego postępowania odszkodowawczego wszczętego przeciwko właściwemu organowi nadzoru ostrożnościowego, zostały jeszcze przed rozpoczęciem postępowania sądowego automatycznie ujawnione wszystkim potencjalnym powodom w postępowaniu oraz ich pełnomocnikom, bez ustanawiania specjalnej procedury celem podjęcia decyzji w przedmiocie zgodności z prawem ujawnienia każdego pojedynczego dokumentu każdemu pojedynczemu uprawnionemu podmiotowi, z pominięciem rozważenia wchodzących w grę interesów w każdym konkretnym przypadku, i to nawet w przypadku informacji dotyczących instytucji kredytowych, które nie są w stanie upadłości lub przymusowej likwidacji, ale które faktycznie skorzystały z pomocy państwa w postępowaniu, w którym instrumenty finansowe udziałowców oraz wierzycieli podporządkowanych instytucji kredytowych zostały umorzone?
- h) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie, o którym mowa w lit. d), czy art. 53 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 2013/36/UE [i art. 44 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 2006/48/WE, w zależności od odpowiedzi udzielonej na poprzednie pytanie, o którym mowa w pkt e)] należy interpretować w ten sposób, że zezwala on na opublikowanie w Internecie w sposób dostępny dla wszystkich poufnych dokumentów lub streszczeń takich dokumentów niedotyczących osób trzecich, które próbowały ratować instytucję kredytową, które to dokumenty są prawnie doniosłe dla celów wydania przez sąd orzeczenia w ramach cywilnego postępowania odszkodowawczego wszczętego przeciwko właściwemu organowi nadzoru ostrożnościowego, w przypadku informacji dotyczących instytucji kredytowych, które nie są w stanie upadłości lub przymusowej likwidacji, ale które faktycznie skorzystały z pomocy państwa w postępowaniu, w którym instrumenty finansowe udziałowców oraz wierzycieli podporządkowanych instytucji kredytowych zostały umorzone, w sytuacji w której wymagane jest natomiast, aby w kontekście danej publikacji w Internecie wszelkie informacje poufne zostały utajnione?

- (¹) Dyrektywa 2013/36/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. 2013, L 176, s. 338).
- (²) Dyrektywa 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe (Dz.U. 2006, L 177, s. 1).
- (³) Dz.U. 2001, L 125, s. 15.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tallinna Halduskohus (Estonia) w dniu 28 stycznia 2021 r. – Aktsiaselts M.V.WOOL / Põllumajandus- ja Toiduamet

(Sprawa C-51/21)

(2021/C 128/26)

Język postępowania: estoński

Sąd odsyłający

Tallinna Halduskohus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Aktsiaselts M.V.WOOL

Druga strona postępowania: Põllumajandus- ja Toiduamet (dawniej Veterinaar- ja Toiduamet)